



Пейо Яворов

Слова

Слова, на изповед слова в душата ми се раждат,
раждат, мрът, –
въглени, които пламват – въглени, които светят
в моя път –
които гаснат.
Берат се и река ще да нараснат
в гърдите ми на разкаянието сълзи
непрестайни,
разрушително потайни,
и пак ще бъде лед ледът им разтопен:
че аз съм сам, че няма никой окол мен.
И до главата ми с участие склонил глава,
кой на утеха тихите слова
ще мене да промълви тепло, беззаветно?
И сълзи, в обич сълзи, безотчетно
за мене с мене да пролей,
кой ще дойде тук?
Безмълвие – ни звук.
Гробище зад мене, гробище пред мене се тъмней.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7118>]